

I

V lednu roku Páně patnáctistého čtyřicátého sedmého zemřela česká královna Anna Jagellonská, laskavá a dobrá panovnice, která si vysloužila přezdívku Matka národa, neboť dala po velkém požáru opravit svatovítskou katedrálu na Pražském hradě. A jak ten smutný rok začal, tak i pokračoval. Jaro přišlo pozdě, léto nestálo za nic a podzim se svými plískanicemi a studeným větrem začal nečekaně ještě před svatým Václavem. Jednoho dne se prostě ochladilo, večer začalo pršet a déšť ne a ne ustát. Chvilíky sice jen kráਪalo, ale za chvíli přišla silná přepřška, a to trvalo už tři dny.

Hladiny potoků a řek se zvedly, někde se voda vylila z břehů a zaplavila přilehlé louky a pastviny. Naštěstí měli sedláci v nížinách už úrodu sklizenou a svezenu do stodol a v horách, kde se žně konaly později, byla políčka na svazích a ta voda zatopit nemohla. Sedláci měli zkušenosti a věděli, kam se může vysoká voda dostat a své usedlosti, ale hlavně stodoly, chlévy a sýpky stavěli tak, aby je nic neohrozilo. Venkov si prostě uměl poradit.

Zato města měla s vodou trápení, pokud nebyla postavena chytře tak, aby se ulice od rynku svažovaly k hradbám. Staré Město pražské bylo naštěstí už od Přemyslovců na záplavy připravené, protože v těch dobách navezly

stovky vozů hlínu, kterou se zvýšily a srovnaly ulice, aby se voda nedostala až na rynek. Povrch ulic se směrem od rynku mírně svažoval k Vltavě. Ulice byly dlážděné a v jejich středu byly kameny obložené strouhy, které odváděly dešťovou vodu k hradbám. Na břehu řeky nebylo opevnění nijak mohutné, z téhle strany nepřátelský útok prakticky nehrozil, a proto byly v hradbách proraženy kanály, jimiž voda odtékala ven do Vltavy.

Dlouhotrvající deště měšťané nesnášeli. Splavovaly ze střech prach, který se měnil v bláto. Odpadky, které původně ležely v hromadách u domů, voda rozházela úplně všude. Jediný, kdo snad měl z prudkých dešťů radost, byl rychtář, protože mu pomáhal uklidit ulice. To, co by musel nechat vyvézt, voda splavila sama. Nastoupil kat se svými pomocníky, biřicové vyhnali vězně ze šatlavy a pomáhat museli i žebráci, kteří žili z milosti města v chudobinci. Všichni obdrželi košťata a hrabla a s jejich pomocí smetali bláto a odpadky do proudu vody, který se uprostřed ulice valil strouhami dolů k řece. Tak se město uklízelo nejsnáze.

Kdo nemusel, nevystřčil v takovém počasí nos z domu. Nevystřčil by ho ani královský písař Jiří Adam z Dobronína, jenže musel v jisté úřední záležitosti zajít na radnici. Šlo o kontrolu městského hospodaření, které pro královskou pokladnici střežil úřad nejvyššího podkomořího, v němž Jiří Adam z Dobronína pracoval. I když by ta věc určitě počkala, nejvyšší podkomoří Hynek trval na tom, že se musí projednat do konce týdne, déšť neděšť. To samozřejmě k nelibosti konšelů, neboť na radnici se musela dostavit celá městská rada v čele s purkmistrem Pavlem Severínem z Kapí hory.